

P. Buzogány Árpád

Kampányban kivirágzik

Márciusban, mikor még zavaros vizek folytak le a dombokon, a várostól jó messzire, a rét közepén egy férfi jelent meg. Nem a kis, locsogó erek hangjára volt kíváncsi, nem figyelt a madárhangokra sem, csak nézelődött a réten. A vékony út külső oldalát fényképezte, ahonnan a víz befele csordogált. Le se ült aztán, hogy megpihenjen, hanem kerékpárjára ült és eltűnt.

Délután már nem emlékeztek a madárkák erre a férfire: se a sápadt arcára, se a hátzszakocskájára. Nem is járt arra jó ideig. Májusban, amikor már tele volt virággal a rét, a vékony úton nagy, zajos gépek pöfögtek ki és félrehúztak a rétre. Felgyúrták a puha földet, széttaposták a virágokat. Büdös füstszaggal töltötték meg a környéket. Az emberek színes cövekeket ütöttek le a rét közepén, aztán ott hagyták az összes gépet és elmentek.

A madárkák rászálltak a nagy, sáros gépek tetejére, onnan énekelték mindennapi dalaikat. Egy róka végigszaglásztta a kicsöpögött olajfoltot, aztán undorral otthagya. Egy egér, egy buta, kíváncsi egerecske megkóstolta, szája szélét mancsával törülgetve szaladt tovább.

Másnap, mire jól kisütött a nap és a madarak mindenhol hangossá váltak, ismét jöttek az emberek. Beindították a nagy gépeket, túrták azokkal a földet, egyik helyen gödröt ástak, másik helyre földrakást raktak. Délben, amikor már mindenki elfáradt az emberek közül, és

az utacska melletti martra ültek le pihenni, megjelent a sápadt képű férfi. Az emberek felugráltak és köréje gyűltek. Színessel rajzolt tervek fölé hajoltak, nem törődtek kalapjukra szállt légygel, darázzsal. Aztán estig hatalmasra mélyítették az utacska melletti árkot és elmentek.

Így folyt ez nap mint nap. Zúgtak a gépek, újabbak érkeztek néha és téglát, cserepet, színes műanyagba csomagolt egyebeket hoztak. Néha sokan voltak ott az emberek, mint amikor árkokat ástak a rét közepén, máskor csak ketten-hárman lézengtek a sok gép körül.

Május végére, amikor már délelőtt is igazi meleg terpeszkedett a rét fölé, egy széles és két keskenyebb épület kezdett emelkedni a rét közepén. Vastag kerítésnek ástak alapot. Amire elkészült, annyira magas volt, hogy csak a legmagasabb gép tetejét lehetett látni a szekérútról.

Nyár elején a madarak fiókáikkal voltak elfoglalva: az első költésből származók kirepültek a fészekből. Hangosan, követelőzve hívták szüleit, nem másért, ételt vártak tőlük. Az emberek észre sem vették a fiókákat, mintha nem is lettek volna. Befödtek az épületeket és jó darabig nem jártak arra. Azt hihették az egerek, madarak, hogy végre visszaáll a csönd a réten.

Nyár végén elkészült a kapu is, a rét közepét a magas kerítés, a kapuval együtt, úgy vette körbe, hogy még belátni sem lehetett oda. Legalábbis

az embereknek. Talán valami rejteni való miatt? Mert a madarak, amikor átrepültek a réten, éppen ott szálltak le, hogy megpihenjenek és szétnézzenek. Az egerek a kerítés résein át ki- és bejártak, amikor csak akartak. A héja fölötté keringett. A vakondok a kerítésen belül is túrta a földet, mit érdekelte őt, hogy mekkora kerítéssel választották le ezt a helyet a rétből, ahová tartozott.

Egy kora reggel ismét teherautók érkeztek. Ajtókat, ablakokat raktak le az emberek és a három épületet beajtózták, beablakozták. Nem repülhetett be a madár, tekergő macska nem húzódkhatott meg a szobák hűvösében délután. Pár napra rá megjelent ismét a fonnyadt arcú férfi. Arca már nem volt sápadt, mint korábban. Nagy, fekete járművel érkezett, csendben zümögött a motor, míg a férfi a kapun belül nézelődött. Arca piros volt, és duzzadt, mint amikor a lufit jól telefújjuk levegővel. Ám nem az izgalomtól vagy a fáradságtól, mert másnap is éppen ilyen volt a képe: nagy és piros. Pedig az egész emberke nem volt nagy, nem volt magas, még egy napszámos legényke méretét sem ütötte.

Aztán attól kezdve birtokba vette az ember a rét közepét. Nem csupán a kerítéssel körülzárt helyet sajátította ki, hanem a rét csöndjét, nyugalalmát, sőt illatát is, mert azt mind eltüntette. Egy-egy napon sok-sok autó jött oda, sok emberrel, akik a szabadban heverészttek, ettek-ittak, hangjuk a távoli erdőig visszahangzott. Tüzet gyújtottak az udvaron és bűdös szaggal töltötték meg a környéket. Este kihangosított zenével üldözték el a kíváncsi pockokat, a rókát, a nagy hangú szajkót.

Egy nap óriási változás történt a kerítéssel körülzárt helyen. Kisebb és

nagyobb fácskákat, bokrokat ültettek egyenruhás emberek. Mert addig csak fű nőtt a kerítésen belül, hiszen minden apró bokrot eltüntettek az emberek, amikor azt a részt birtokba vették. Másnap fehér és vörös kódarabkákkal terítették be a helyet, ahol szerintük ösvényeknek kellene lenniük. Néhány hétig egyikük-másikuk még arra járt, újakat ültetett a kiszáradt bokrocskák helyett, kemény karókhhoz kötözte az ujnyi vékony fákat.

Aztán más egyenruhás emberek jelentek meg, akik késő estig maradtak. Ujjongva nézték, ahogy egy-egy villanyégő a fél kertet, udvart fényessé teszi. Külön a bejárati részt, külön a garázst, külön a hússütő helyet...

Másnap a férfi beköltözött a házba. Oda telepített egy vékony, hosszú hajú nőt és két kisgyermeket is. A kisebbik még csak mászkált a fűben, a nagyobbik szaladgálni is tudott.

Attól kezdve jó időtől, szélétől függetlenül kisebb-nagyobb csoportok jöttek ehhez a házhoz egy-egy délutánra, este-re. Kutyát, macskát meg teknőst hoztak ajándékba, hogy benépesítsék az udvart. És kalitkában papagájt. Egyszer, amikor a papagájt kint felejtették a teraszon, korán reggel pár szarka gyűlt köréje. Erős hangjuktól megijedt a papagáj, egy ideig versenyt hangoskodott velük, aztán teljesen elhallgatott. A két kis kutya nem érdekelte a szarkákat, az odaszemtelenkedő macskakölyöknék meg a fejére koppintottak.

A környék állatai tudomásul vették, hogy azt a részt elkerítette, elvette tőlük az ember. Ezért az apró gyümölcsfákra ritkán szálltak le a madarak, nagyobb állatok pedig nem juthattak be. Egyszer, a nyitva felejtett kapun át egy bódorgó juhász kutya ment be. Kíváncsian

körbejárt mindent. Megette a kutyusok otthagytott ételét, azokra csak éppen ráfordult, rögtön behúzódtak a kűszűb mellé. A kismacska dűhűsen fűjt szembe a kutyával. Ahogy jobban szeműgyre vett volna ezt-azt, hát megjelent a ház gazdája, aki az ellenűrűű kamerákön látta a hívatlan vendéget. Egy függűnypálcával a kezében közeledett. Úgy látszik, más szerszám nem került... A kutya mordult egyet, erre tétován megállt. Az ajtűból a karcsűű nűű kiabált a férűűnek: – Gyere vissza! Gyere vissza, mert megesz!

A nem éppen barátságos környezet miatt a kutya, lepisilve a verandaoszlopot, elindult ki a kapun. Vissza se nézett.

Jól megkűsve, nyár végére kinyílt néhány bokor az udvaron. A virágokat rendszeresen cseréltették: ha elnyíltak, másakat hozattak helyűűkbe. De a bokrok közű odakeveredhetett valami idegen fajta is, mert a virágja úgy nézett ki, mint egy kis léggűmb. Lufinak becűzik. Ami aztán pár nap alatt már nűűni kezdett. Szűűes csűűk voltak ezeken a kis virágokon, de éppen olyan gűmbűlyűek voltak, mint gazdájuk felpuffasztott, kihűűzott arca.

Vizsgálgatták az elején, mi is lehet ez a virág, aztán, amikor már növekedni kezdett, párat leszakított a férűű egy reggel. Belerakta elegáns aktatűűkájába, mert a hordozható számítűűgűű mellé nem fértek el a kisebb hátizsákban.

Ilyen szűűes, még növekvűűben levűű lufikat adott híűűeinek a férűű, aki egy idűű óta már nem saját fekete autűűjával járt, hanem sofűűr vezette még nagyobb. Legbelső embereinek a lufit terműű bokrocskákat is megmutatta.

A vendűűek megtapogatták a bokrokat és óvatosan forgatgatták ujjaik

közűűt a virágukat. Ez tűűnyleg olyan, búlogatott egyik férűű, csak nem pukkanak szűűt, mint amit én kaptam. Így, hogy szűűba került az ajándék lufik pukkanűűsága, a vendűűek suttogva vallották be egymásnak, hogy hasonló módon jártak ők is.

De legalább a saját szeműűkkel láthaták, hol teremnek azok a lufik...

A férűű visszatért, saját készítésűűnek mondott gyűűműűlcsszűűrűűpel kűűnálta a vendűűeket. Aztán arról beszűűlt, hogy ha már a véletlenül kűűszűűnhetűűen – vagy másként mondva céltudatos tervezés eredményeként, szűűlt bele egyik vendűű –, szűűval, ha már vannak ezek a lufiterműű valamik, jűűvűűre nagyobb teret kellene ezeknek engedni. Ingyen vannak és milyen tetszetűűsek, állapította meg egy másik vendűű.

Attűűl kezdve a felszerelt kamerák mellé két új került még. Mindkettűű ezekre a furcsa valamikre van irányítva. A férűű pedig alig várja, hogy egy újabb akkorára nűűjön, hogy reggelente magával vihesse és azt figyelje: akiknek kezűűbe adja, miként mímelik az őszűűte csodáلكozást.

Azon az éjszaka azt álműűdta, hogy a léggűmbűűt terműű bokrok tele vannak reggelre új, nagyocska terműűssel, ő pedig a legnagyobb szemeteszsákba szűűdi azokat kora reggel, úgy indul útnak. És délután, amikor egy sebtűűben őszűűszerelt szűűnpadrűűl szűűlt a híűűei által őszűűterelt tűűmeghez, ezeket a hamar termett léggűmbűűket szűűrta a tűűmeg felé, tele arccal próbálta felűűjűűk fűűjni, közűűben szűűjáját mozgatta, mintha beszűűlne, mert megtehetette, hiszen az elűűre rűűgzített szűűnoklatot nagy hangerűűvel sugározta a tűűmeg felé a hatalmas hangszűűrűűk.

Karma